

Å leve i Guds velsignelse, Matt 5,1-12

Tale på Bibel og Lovsang, 29.8. 2010 av Oddvar Søvik

Vi skal denne høsten ta for oss tekster fra Bergprekenen under hovedmottoet : "Lev det nye livet." Det blir både spennende og utfordrende. Hvis vi får gripe det radikale budskapet i denne prekenen av Jesus, kan det komme til å forvandle våre liv totalt. Med *gripe* mener jeg ikke bare forstå, men ta inn i seg, så vi *gjør* det Ordet sier.

Men hvorfor skal vi *gjøre* det Jesus lærer oss her i Bergprekenen?

-For det første er dette det gode livet Gud har skapt oss til og frelst oss til å leve. Å leve slik er et liv i frihet. Frihet er å leve i sitt rette element, slik fisken i vannet. Han er bundet til vannet, men der er han virkelig fri.

- For det andre er det livet et sterkt vitnesbyrd utad. Våre liv taler mye høyere enn våre ord. Når mennesker får se dette nye livet i oss, blir det et kall til selv å få del i det. Og vi må aldri glemme at hovedgrunnen til at vi er her på jord, er for å få flere med på himmelveien. Vi er jordens salt og verdens lys. Saltet setter smak på maten, lyset fordriver mørket.

- For det tredje er det et liv til Guds ære. Jesus sier i Matt 5,16: *Slik skal også deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør, og prise deres Far i himmelen!*

Før vi tar for oss dagens tekst og tema, må jeg si litt om selve Bergprekenen. Hvordan skal vi egentlig forstå den?

I luthersk sammenheng har man helst lest Bergprekenen kun som et *skriftespeil* for å sjekke hvilke synder jeg har begått og hvor fullstendig jeg kommer til kort overfor de umulige kravene Jesus stiller. Dermed har jeg ingen annen utvei enn å satse alt på Guds tilgivelse. Men da blir lett nåden en sovepute og man mister den veiledning Bergprekenen gir til å følge Kristus og leve et liv i velsignelse.

I den motsatte grøften finner vi den oppfatningen som gjør Bergprekenen til en serie etiske regler og moralske krav. Da står man tilbake med en ideologi, et etisk system, som bare en liten elite av moralsk oppegående mennesker så noenlunde kan etterleve. Da ligger fariseismens selvgodhet og fordømmelse snublende nær. Den som et stykke på vei lykkes å leve etter Bergprekenen, hevder seg selv på de svakes bekostning og ser ned på eller fordømmer dem som ikke klarer å leve opp til kravene.

Hvordan kan de ha seg at så mange ikke-kristne opplever oss kristne fordømmende? Er det fordi vi har gjort kristenlivet til et spørsmål om *moral* i stedet for en *relasjon* til Jesus? - Nå må vi ikke havne i den grøften at vi ikke tør si noe som helst om hva som er rett og galt. Det er nemlig forskjell på å *bedømme* og *fordømme*. Jesus avslørte den samaritanske kvinnens liv: Joh 4,18 "*du har hatt fem menn, og den du nå har, er ikke din mann. Der snakket du sant.*" Men han fordømte henne ikke. Det samme gjorde Jesus med hun som var grepet i hor: Joh 8,11 "*Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer fra nå av!*" Forskjellen på å bedømme og fordømme skal vi komme tilbake til på et senere møte i denne serien.

Nei, Bergprekenen er ikke en moralkodeks for de sterke, de som lykkes, men for dem som er fattige i Ånden. Da blir vi helt avhengige av Jesus og bare i en tett og nær relasjon til ham, vil vi kunne leve dette nye livet.

La oss lese de 12 første versene:

Matt 5,1-12: Da Jesus så folkemengden, gikk han opp i fjellet. Der satte han seg, og disiplene samlet seg om ham. 2 Han tok til orde og lærte dem: 3 «Salige er de som er fattige i sin ånd, for himmelriket er deres. 4 Salige er de som sørger, for de skal trøstes. 5 Salige er de ydmyke, for de skal arve jorden. 6 Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes. 7 Salige er de barmhjertige, for de skal få barmhjertighet. 8 Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud. 9 Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn. 10 Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himmelriket er deres. 11 Ja, salige er dere når de for min skyld håner og forfølger dere, lyver og snakker ondt om dere på alle vis. 12 Gled og fryd dere, for stor er den lønn dere har i himmelen. Slik forfulgte de også profetene før dere.

Hva betyr ordet *salig*, som vi møter her i dagens tekst? Det er et ord som nesten har gått ut av vår hverdagstale. Vi bruker det bare i en nedsettende betydning: "Han hadde slikt et salig flir..."

Derfor har noen prøvd å oversette ordet med *lykkelig*. Men det er altfor vagt og upresist. *Lykkelig* beskriver en *følelse*, men *salig* beskriver en *tilstand*. Du kan være salig, selv om du ikke *føler* deg lykkelig.

Du kan også være salig midt i forfølgelse og trengsel. Å være salig betyr å ha fått del saligheten, den herligheten som venter, allerede her og nå. Å være salig er egentlig å leve i Guds velsignelse. Du kan være velsignet, selv om du ikke føler det slik. På engelsk er salig oversatt med "blessed"....*velsignet*.

Et liv i velsignelse er et liv i *tro, etterfølgelse og håp*. Jeg vil si litt om de tre livsområdene i kveld og så vil etterfølgelsen bli utdypet utover høsten.

1. Et liv i tro

Vi møter i alt åtte saligprisninger, men den første står på mange måter som en overskrift over de syv siste, ja den er egentlig nøkkelen til å forstå Bergprekenen: *Salige er de som er fattige i sin ånd for himmelriket er deres*. Det betyr ikke fattig på Ånd, d.v.s. Den Hellige Ånd. Å være fattig i sin ånd betyr heller ikke å plages av selvforakt og mindreverdsfølelse. Noen tror visst at *det* er spesielt kristelig.

Nei, uttrykket kommer fra et hebraisk ord som betyr *nedbøyd*. Det brukes om dem som har innsett at de ikke har noe i seg selv å stille opp med i møtet med den hellige Gud. Ingenting av det vi kan prestere, holder mål for Gud. Det er absolutt ingen ting ved oss, eller i oss, som skulle kunne gjøre oss fortjent til Guds rike. *Rom 3,23: alle har syndet, og de har ingen del i Guds herlighet*.

Det er denne åndelige fattigdommen den engelske presten A.M. Toplady beskriver i «Klippe, du som brast for meg»:

*Intet kan jeg bringe deg, til ditt kors jeg klynger meg
Fattig i meg selv jeg er, hjelpeløs til deg jeg ser.
Rens meg, Jesus, i ditt blod, gi meg liv i nådens flod.*

Den som har innsett dette, han vet at han har bare en å gå til for å kunne bli frelst, nemlig til Jesus som ga sitt liv til soning for våre synder, på Golgata.

I Åp 7,14 leser vi at Johannes fikk et syn av den store hvite flokk. Det ble spurt: "*Disse som er kledd i hvite kapper, hvem er de, og hvor kommer de fra?*" Og Johannes fikk til svar: "*Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og som har vasket sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod.*"

De hadde ikke selv den renhet som er krevet for å stå for den hellige Gud, de hadde heller ikke oppnådd denne posisjonen ved oppofrelse og lidelse. Nei, ene og alene fordi de var blitt rensset i Lammets blod. De var blitt *tilregnet* hellighet. Derfor er himmelriket deres.

I dag forkynnes det et falskt evangelium fra mange prekestoler. Jeg har lyttet på en del radioandakter og prekener i løpet av det siste året og konstaterer at det Jesus gjorde for oss på korset er nesten fraværende. Nå er evangeliet at Gud elsker deg, Gud aksepterer deg som den du er, du er verdifull og alle kommer til himmelen, for det forties at det er en dobbel utgang på dette livet.

Jo visst er det sant at vi er verdifulle, visst er det sant at Gud elsker alle mennesker, men dermed er vi ikke *frelst!* Guds kjærlighet viser seg ikke først og fremst i hva han *føler* for oss, men i hva *han har gjort* for oss. Johannes sier det slik: *1 Joh 4,9-10 Og Guds kjærlighet ble åpenbart blant oss da han sendte sin enbårne Sønn til verden for at vi skulle ha liv ved ham. 10 Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder.* Når vi inviterer Jesus inn i vårt liv som vår frelser og Herre, *da* får vi syndenes forlatelse og et helt nytt liv.

Hvis vi ikke har fått gripe dette, vil vi fortvile i møte med de neste saligprisningene, ja med hele Bergprekenen. "Jeg klarer aldri å bli en slik elitekristen som det tales om der," var det en som sa. Nei, ingen av oss klarer det. Men Jesus møter oss i vår fattigdom og gir oss del i himmelrikets rettferdighet, kraft og glede, gratis og ufortjent. Det er i de tomme hjerter det er plass til alt det Jesus vil gi. Det er nåde!

La du merke til en liten, men viktig detalj i dette vers tre? Det står ikke: Salige er de som *var* fattige i seg selv, men de som *er* det. I forhold til den hellige Gud kommer vi aldri lenger av oss selv. Visst skal vi vokse i tro, håp og kjærlighet, visst skal vi bli Jesus mer like i hellighet og renhet, visst skal vi utrustes med kraft og settes til større oppgaver. Men alt dette er Herrens verk i oss og ved oss. Ingenting ved vårt liv og tjeneste er vår fortjeneste. Det er bare den som *ingenting* har i seg selv som kan få *alt* av Herren. Men da blir de som er nedbøyde i seg selv til oppreiste mennesker, i Kristus.

Hemmeligheten ved det å være en Jesu disippel er stadig å vende til ham og ta imot himmelrikets ressurser fra ham. Bergprekenen begynner med *evangeliet*. Dette må vi fastholde når vi skal se på de syv neste saligprisningene som beskriver et liv i etterfølgelse:

2. Et liv i etterfølgelse

I vers 4-10 nevnes syv kjennetegn på de salige. De seks første beskriver deres karakter, det syvende er mer en følge av de seks første.

a. De sørger, v.4

Det er ikke her tale om den sorg vi har felles med alle mennesker: Sorgen etter å ha mistet en av våre kjære, eller noe annet vi satte pris på. Nei, det er sorgen over syndens makt både i eget og andres liv, og sorgen over alle dem som går borte fra Gud.

De salige sørger og sukker over egen synd: Paulus roper ut sin smerte i Rom 7:
*Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke, og det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.
 Jeg ulykkelige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? v.19 og 24.*

Når lyset fra Jesu hellighet og kjærlighet får lyse inn i våre livs avkroker, da skapes det sorg over synden hos oss selv, over urenhet, ukjærlighet, baktale og bitterhet, misunnelse, kritikksyke, begjær, likegyldighet, lunkenhet, selvgodhet og stolthet osv. I Herrens nærhet avsløres syndens flekker i våre liv slik lyset avslører støvet.

I fjor var jeg på en fem dagers heltaus retreat i Sverige. Det er forunderlig hvordan Herren taler i stillheten. Da fikk jeg se på nytt hvor mye av den gamle syndenaturen som preger mitt liv og min tjeneste. Det var så vondt at jeg måtte gråte. Men det er en bedrøvelse etter Guds hjerte som åpner for Guds nåde.

Den sorgen det tales om her, er også en sorg over syndens makt i verden og over alle dem som går borte fra Gud. David sier i Sal 119,136: *Tårene strømmer fra mine øyne fordi folk ikke holder din lov.* Paulus gråter når han taler om dem som er *fiender av Kristi kors. Fil 3,18.*

Den som lever nær Jesu hjerte, får også del i hans smerte. Da skapes det i oss en trang til å dele de gode nyheter med andre at "Livet kan bli nytt fra nå av, slettet ut er synd og gjeld".

b. De er ydmyke, v.5

I 1978/85 oversettelsen stod det "tålsom": *Salige er de tålsomme.* I Norsk Bibel 1988 står det "saktmodig" – å ha mot til å ta det sakte. Det må ikke forveksles med ordet "forsakt".

Det greske ordet betyr å "stå under kontroll", være undergitt Guds vilje. Den ydmyke pukker ikke på sin rett, han har mot til å tåle urett, til ikke å gjengjelde ondt med ondt, men overlate sin sak til Herren, han som skal dømme rettferdig.

De ydmyke skal arve *jorden.* - Hva betyr det da om de ikke alltid får det de har rett på?

c. De hungrer og tørster etter rettferdigheten, v.6

Rettferdighet betyr det som er rett og rettferdighet i Guds øyne, d.v.s. si det som er i samsvar med hans vilje. De som hungrer og tørster etter rettferdigheten, lider med de undertrykte som utnyttes og utbyttes, de lider med dem som fengsles og forfølges, ja, drepes på grunn av rase eller tro.

Jesus lærte oss å be: "La din vilje skje på jorden så som i himmelen". Dette er en *aktiv bønn* som kaller oss til innsats for rett og rettferdighet både på det moralske og det sosiale plan. De salige lider når Guds bud brytes. De lengter og ber og arbeider for at Guds gode vilje må skje i deres eget liv, i menigheten, i samfunnet og i den verden vi lever i.

d. De er barmhjertige, v.7

De vet om seg selv at de har fått barmhjertighet. De har sett at de er tilgitt en uendelig skyld, derfor kan de ikke virke kalde og fordømmende på andre.

De salige har et "hjerte i barmen" så de tilgir, bærer over med og tar alt i beste mening. Dessuten viser de barmhjertighet i handling. De ikke bare *ser* nøden, men går aktivt inn for å *avhjelpe* den. – Jesu lignelse om den barmhjertige samaritanen, er den beste illustrasjonen på denne egenskapen.

e. De er rene av hjertet, v. 8

Det betyr ikke at de er fullkomne. Også de salige bærer med seg et hjerte, et indre der både onde tanker, urent begjær, *hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott* har sitt opphav. *Matt 15,19*. Denne syndenaturen blir vi dessverre ikke kvitt så lenge vi lever.

Men de lever i lyset med sitt liv, åpent og oppriktig både overfor Gud og mennesker. De bekjenner for Gud baktanker, bedrag og beregning, hykleri og falskhet. De ønsker å leve et liv uten svik. De lever i lyset med sine liv.

Når Jesu lys får skinne gjennom oss, blir det ikke plass til noe syndig og urent.

f. De skaper fred, v. 9

I 1930 - oversettelsen stod det : "De fredsommelige", men det er en misvisende oversettelse. Det høres ut som en som passivt sitter med hendene i fanget og lar verden seile sin egen sjø. Nei, det greske ordet betyr en som arbeider *aktivt* for å stifte fred.

Først og fremst er de opptatt av at menneskene rundt skal få fred med Gud. Det er som sagt hovedgrunnen til at vi fortsatt er her på jord.

Men de ber om og arbeider for å skape fred og forsoning mellom mennesker både i hjemmet, i menigheten, mellom menigheter, mellom grupper på lokalplan, i Israel og blant folkeslagene i verden.

Dette er ikke en overfladisk fred bygget på ettergivenhet og overfladisk enighet, men en fred bygget på sannhet og kjærlighet. Bare da kan det bli virkelig fred.

Slik er de salige, sier Jesus. Er dette en beskrivelse av våre liv? - Jeg tror at det er rett om disse ordene får ransake oss og prøve hvor vi står så vi ikke sløvner hen.

Men ser vi nøyere etter på denne beskrivelsen av de salige, hva ser vi da? Jo, det er jo en beskrivelse av Jesus!! Slik var han. Han gråt over Jerusalem som ikke ville ta imot hans frelse. *Matt 23,37*. Han var tålsom og ydmyk av hjertet. *Matt 11,29*. Han var rettferdig, barmhjertig og ren. Han skapte fred mellom Gud og oss, og fred i vårt indre slik at vi også kunne ha fred med hverandre. Alt det Jesus innbyr oss til å gjøre i Bergprekenen er ting han gjør selv.

Og da ser vi noe viktig: Dette er ikke egenskaper vi selv skal produsere eller frembringe ved å ta oss i sammen og forsøke å *etterligne* Jesus på egenhånd. Nei, det er et liv som Jesus skaper i oss når vi har tatt vår tilflukt til Jesus og lever nær ham. Da blir vi *likedannet* med ham.

Jesus sier i *Joh 15,4*: *Bli i meg, så blir jeg i dere. Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg*. Denne frukten kalles i *Gal 5,22-23* for Åndens frukt og beskrives slik: *Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, 23 ydmykhet og selvbeherskelse*. Her finner vi igjen de samme egenskapene som Jesus nevner i saligprisningene. Dette er jo en beskrivelse av Jesus. Slik var han til fullkommenhet. Og disse egenskapene vil han frembringe i oss.

Men et slikt liv har verden aldri tålt. Det er en dom over deres egen livsførsel. Derfor sier Jesus i den syvende beskrivelsen av de salige:

g. De blir forfulgt, v. 10-11

Lidelse skulle aldri forundre en Jesu disippel. Peter skriver: *Mine kjære! Vær ikke forundret over den ildprøve dere må igjennom, som om det hendte dere noe merkverdig. 13 Gled dere jo mer dere får del i Kristi lidelser, så dere kan juble av glede også når han åpenbarer seg i sin herlighet. 1Pet 4,12-13.*

Vi skulle vel heller forundre oss mer over at vi opplever så lite av det. Nå skyldes jo det en del at vi lever i et fritt land med rett til fri religionsutøvelse for alle. Det må vi jo takke Gud for. Men jeg går med en gnagende tanke som uroer meg titt og ofte: Er vi blitt så like denne verden at vi ikke lenger provoserer de ufrelste? Merker de ikke at vi er et annerledes folk? I så fall står vi i fare for å miste den saligheten vi har fått del i allerede her og nå.

Paulus sier: *2Tim 3,12 Alle som vil leve et gudfryktig liv i troen på Kristus Jesus, skal bli forfulgt.*

Jesus sa klart i fra: *Joh 15,20 Har de forfulgt meg, vil de også forfølge dere.* En disippel må forvente å dele samme kår som sin Mester. *Vi er fremmede og utlendinger i denne verden, 1Pet 2,11.* Derfor må vi regne med fremmedhatet! Og jeg tror vi kommer til å merke det mer og mer i tiden som kommer. De som vil følge ham som er Sannheten, vil møte motstand fra dem som følger Løgnens far.

Men nettopp saligheten som venter, og de som har gått foran, skal gi mot, utholdenhet og inspirasjon i denne striden. Dermed er vi over i tredje og siste punkt:

3. Et liv i håp

De salige loves mange vidunderlige ting i disse versene. De har allerede nå de fått en forsmak på - *den kommende verdens krefter, Heb 6,5.* Men den fulle åpenbaring av disse frelsesgodene hører fremtiden til.

a. De skal trøstes, v. 5

Allerede nå kan de si: *Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, den Far som er rik på miskunn, den Gud som gir all trøst! - For likesom vi har rikelig del i Kristi lidelser, får vi ved Kristus også rikelig trøst. 2Kor 1,3 og 5.*

Men den fullkomne trøst, som fjerner all sorg og lidelse, vil de først få del i når Guds rike kommer i herlighet. Hør hva Johannes sier:

Åp 21,4 Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som før var, er borte."

b. De skal arve jorden, v. 5

Til tross for at de fleste sanger og salmer beskriver himmelen som det endelige mål, så er Bibelens tale at de troende skal arve *jorden*. Visst skal vi rykkes opp i skyer for å møte Herren, men der er bare en mellomstasjon. Denne jord skal forgå i sin nåværende skikkelse, men Gud skal skape en ny himmelhvelving og en ny jord. *Åp 21,1 - 2 Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: "Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.*

Det endelige mål er at himmelen skal komme til jord. Da skal Gud gjøre alle ting nye. Da skal det ikke mer være lidelse, nød og død. Det som før var, er borte.

c. De skal mettes v. 6

De som hungret og tørstet etter rettferdighet her, skal en dag få oppleve *rettferdigheten* som kommer med det fullendte Guds rike. Profeten Jesaja fikk se inn i denne herligheten og han beskriver den slik:

JES 60,18 Ingen skal høre mer om vold i ditt land, om herjing og ødeleggelse innenfor dine grenser. Du skal kalle dine murer Frelse og dine porter Lovsang.

JES 60,21 I ditt folk skal det bare være rettferdige, de skal eie landet til evig tid.

Derfor sier Peter: *2Pet 3,13 Men vi ser fram til det han har lovt: en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor.*

d. De skal få barmhjertighet, v. 7

De har allerede fått barmhjertighet: *1Pet 2,10 Før var dere ikke et folk, men nå er dere blitt Guds folk. Før hadde dere ikke fått barmhjertighet, men nå har dere funnet barmhjertighet.*

Men der skal de få leve i Guds fullkomne kjærlighet og barmhjertighet, i hans totale omsorg på alle plan. Da oppfylles til fulle det vidunderlige løftet i Jes 54,10:

For om fjellene viker og haugene vakler, skal min miskunn aldri vike fra deg, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren, som er barmhjertig mot deg.

e. De skal se Gud, v. 8

Det var dette Moses ba om, men ingen synder kan se Gud og leve. Men der er de uten synd, der skal de få se ham som han er!

ÅP 22,4 De skal se Guds åsyn, og hans navn skal være på deres panner. For en dag det skal bli når Gud vår far og Jesus vår frelser lar seg se - ansikt til ansikt i all sin herlighet. Da er også det løftet fra Jesajaboken oppfylt som lyder slik: *Jes 33,17 Med egne øyne skal du skue Kongen i hans skjønnhet.*

Vi lengter etter å se våre kjære igjen, og det tror jeg bestemt vi skal få oppleve. Men det blir lite mot det å få skue Gud! *Vi skal se ham som han er...*, sier Johannes i 1Joh 3, 2.

Jeg kjenner det som om det sitrer i kroppen av spenning og forventning: Ham som jeg har lært å kjenne, lært å elske, ham jeg har tjent, trodd på og tilbedt uten å se – hans skjønnhet skal jeg få skue klart! Ansikt til ansikt! For en dag det skal bli!

Til sist sies det:

f. De skal kalles Guds barn, v. 9

Ja, også det er vi allerede: *1Joh 3,1: Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn, og vi er det.* Men så føyer han straks til: *Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke blitt åpenbart hva vi skal bli. Vi vet at når han åpenbarer seg, skal vi bli ham lik, for vi skal se ham som han er.*

Det finnes mange hvite flekker på Guds framtidskart, som ikke er åpenbart og som vi vel heller ikke ville forstå om vi fikk det forklart. For saligheten vil overgå absolutt alt vi med vår begrensede fornuft og fantasi kan forestille oss. Alle ting er nye. Vi har ikke ord og begreper her nede for den virkeligheten som venter. Derfor må Bibelen bare skildre det i bilder. Og selv om det brukes bilder av det vakreste som finnes her på jord, gullgater og perleporter, så er det bare "liksom"....

Dette er den lønn de har i vente i himmelen. Derfor kan de *glede og fryde seg* allerede her, midt i trengsel, forfølgelse og motgang. v.12 - *for stor er den lønn de har i himmelen.*

Avslutning

Jesus holdt bergprekenen først og fremst for sine disipler. Han taler om *de salige*, og nettopp hans disipler er de salige, når de har tatt sin tilflukt til ham. Når *vi* har gjort det, så er dette også vårt håp. Det er en forbindelse mellom disippelflokken på berget i Galilea, og alle flokker av Jesu etterfølgere hvor de enn samles, også her i Mandal bedehus.

Marx kalte kristendommen for "opium for folket." Han mente at den lokket folk til verdensflukt. Men det er tvert i mot: Fordi vi allerede har fått del i himmelriket, og vet at det en dag skal åpenbares i herlighet, så inspireres vi til å leve som *profetiske forvarsler* om riket, her og nå. Vi skal synliggjøre Guds rikets kvaliteter og krefter midt i denne verden som ligger i det onde. Og selv om vi ikke får bukt med ondskapen ved vår innsats, så skal vi ikke fortvile: For vi vet at en dag kommer han som "alle tiders floker løse kan. Fredens morgen uten skyer bryter inn".

Med dette perspektivet for øyet spiller det ingen rolle om man er gatefeier eller direktør, pinsevevner eller lutheraner, hvit eller farget, mann eller kvinne. Vi er alle evighetsvandrere på vei mot samme mål. Og når herligheten åpenbares, da skal vi alle bli ham like og dermed like hverandre. Da vil lovsangen lyde som brusset av mektige fossefall, lovsangen til Lammet:

ÅP 15,3 - 4 Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige. Rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge. Hvem skulle ikke frykte deg, Herre, og ære ditt navn? For du alene er hellig. Alle folkeslag skal komme og tilbe for ditt åsyn, fordi dine rettferdige dommer er blitt åpenbare.

Med dette håpet for øyet kan vi leve et liv i velsignelse uansett hvordan forholdene er i oss og rundt oss.

Bønn

